

ANNE K. JOY

Răpește-mă de Crăciun!

Seria *Magia Crăciunului*:
Ciocolată, dragoste și Crăciun
Cu dragoste, Moș Crăciun
Sărută-mă sub vâsc!
Răpește-mă de Crăciun!
Un Crăciun cu bucluc

Această lucrare este o ficțiune. Numele personajelor, caracterele, locurile și acțiunile sunt rodul imaginației autorului. Orice asemănare cu realitatea - locații, persoane în viață sau decedate, organizații, evenimente - este o coincidență.

Copyright © 2018 Anne K. Joy
Toate drepturile rezervate autorului.

Traducerea, copierea sub orice formă (scanare, fotocopiare, rescriere etc.), încărcarea sau postarea lucrării fără acordul scris al autorului este **strict interzisă!**

*„Dar te rog... răpește-mă de Crăciun!
Răpește-mă în fiecare an de Crăciun!”*

CAPITOLUL 1

25 Decembrie 2018

Hotelul Castelul Verde, lângă Braşov, România

— Noapte bună! le-am urat tuturor, apoi am intrat în camera mea de hotel.

Orele petrecute cu mama, sora, logodnicul acesteia, mama lui, dar și cu managerul Castelului Verde, mă obosiseră de-a dreptul. Visam la o baie fierbinte și un somn îndelungat în halatul de bumbac. Și totuși, abia dacă mai aveam vlagă să-mi dau jos rochia neagră sau șiragul de perle de la gât.

Pe când mă pregăteam să renunț la pantofii stiletto, ușa camerei mele s-a deschis. Credeam că este mama. Rămăsese să vină să-mi aducă o pastilă pentru durerea de cap care începea să-și facă simțită prezența.

— Te-ai întors repede, am mormăit, întorcându-mă cu fața spre ușă.

— Am făcut ce-am putut, s-a auzit vocea masculină.

— Iustin?

— Klattenhoff, m-a completat el.

— Ce cauți în camera mea? N-ar fi trebuit să fi părăsit aripa aceasta a hotelului?

Era un spațiu în care doar Teodor Irimia, proprietarul hotelului și totodată logodnicul surorii mele, Audrey Pepper, îți putea permite să te afli. Clienții și

angajații nu aveau voie aici, iar accesul se făcea cu un ascensor separat.

Iustin Klattenhoff era managerul hotelului și într-o oarecare măsură, prietenul lui Teodor. Nu păreau apropiați, însă din câte îmi povestise Audrey, Teo făcuse o obișnuință din a-l apăra. Nu-mi dăduse mai multe detalii, însă era suficient să-l privesc din cap și până-n picioare ca să-mi dau seama că femeile aveau o mare legătură cu treaba asta.

Înalt, corp lucrat, păr blond și ochi verzi, acestea erau trăsăturile care-i scriau pe frunte „*FUSTANGIU*”. N-aveam dubii că era un crai. Încercase să-mi facă avansuri, însă îl tratasem ca și când n-ar fi existat. Totuși, nu eram vreo puștoaică pe care s-o ducă de nas sau vreo femeie fără experiență. Nu, fostul meu soț englez, Nick Mills, mă călise.

Eu și Audrey Pepper suntem surori gemene. Ne-am născut cu douăzeci și opt de ani în urmă, la București. Câteva zile mai târziu am fost separate de către Gabriela Irimia, mama lui Teodor. Audrey a fost vândută în America, iar după moartea mamei sale adoptive, a aflat adevărul și a venit să ne caute.

Eu am rămas cu părinții biologici, Irina și Sava Parfenie. După multe încercări s-o găsească pe Audrey, au vândut apartamentul din București și ne-am mutat într-un sat de lângă Sibiu. După alți câțiva ani, am plecat cu toții în Germania. Însă nici acolo nu am stat multă vreme, preferând să pornesc singură pe un drum ce a dus în Anglia. L-am cunoscut pe Nick Mills la facultatea unde am urmat cursurile de drept, însă ne-am căsătorit prea devreme. El nu era pregătit să fie soț sau tată, ci doar să experimenteze infidelitatea în mariaj. Am divorțat de comun acord, iar drumurile ni s-au separat.

Făcând o comparație între Nick și Iustin, indubitabil cel dintâi este un sfânt.

— Am venit să te iau, mi-a răspuns el, agitat.

O mână și-o ținea la spate. Semn bun nu avea cum să fie.

— Ieși afară, te rog! Nu merg nicăieri cu tine.

— Îmi pare rău, Dalia, dar o să mă însoțești.

Era nebun? Vorbea serios? Chiar credea că o să merg cu el, habar n-am unde?

— O să strig după ajutor dacă nu ieși în secunda următoare, l-am avertizat.

Din doi pași mari a ajuns lângă mine. M-a cuprins în brațe cu o mână puternică de parcă ar fi fost de fier, apoi m-a bruscat. Cu cealaltă, cea pe care o ținuase la spate, mi-a acoperit gura și căile respiratorii. Știam... cloroform turnat pe o batistă.

— Somn ușor, mi-a murmurat.

*Am plecat. Nu vă îngrijorați și nu mă căutați.
Crăciun fericit!*

Pleoapele îmi erau grele. Mă chinuiam să-mi deschid ochii. Abia deveneam conștientă, dar greața o simțeam de-a binelea. Am vrut să-mi duc mâna la gură ca să nu vomit, dar n-am putut. După a doua încercare nereușită, m-am trezit. Trebuia să aflu ce naiba se întâmpla. Eram legată de un pat cu niște cătușe. M-am speriat îngrozitor, căci inima îmi bătea cu putere, iar pulsul îl simțeam în tot corpul. Pe lângă toate acestea, o ameteală puneă stăpânire pe mine.

— Ce naiba? am șoptit.

Mi-am ridicat capul greoi ca să privesc mai bine în jurul meu. După cum arăta încăperea, mă afluam într-o cabană. Îmi venea să urlu de tristețe. Eram răpită în adevăratul sens al cuvântului, iar câte răpiri nu se sfârșesc prost pentru victimă? Multe! Dar dacă reușeam prin absurd să mă salvez, juram să-l fac să înfunde pușcăria pe nemernicul de Klattenhoff.

Pe deasupra, mă lăsase singură și legată. Puteam doar să mă rog ca mama să-și fi dat seama că lipsesc din cameră, să-i fi anunțat deja pe sora și cumnatul meu. Să sper că ei îmi vor da repede de urmă. Teo, cunoscându-l pe Iustin, trebuia să știe de cabană. Și totuși, de ce l-ar fi bănuțit de răpire? N-ar fi avut motive, la naiba!

Ușa din lemn s-a deschis încet, iar Iustin Klattenhoff și-a făcut apariția, ținând în mâini o mulțime de plase. Fusese la cumpărături.

— Te-ai trezit, în sfârșit! a zis pe un ton de șef nemulțumit că angajata întârziase.

— Îți bați joc de mine?

Iustin a lăsat cumpărăturile pe masa din colț, apoi mi-a răspuns:

— Deloc.

— Dă-mi drumul, altfel...

— Altfel, ce?

Mi-am înghițit cuvintele, strângând puternic din dinți. În definitiv, legată, nu reprezentam un pericol nici măcar pentru o muscă enervantă.

— Iustin, am reluat pe un ton mieros, după câteva clipe de gândire. Te rog să mă eliberezi. Promit să nu-ți fac nimic rău.

El a zâmbit în zeflema.

— Promit să nu fug.

— Mă crezi idiot?

— Nu, dimpotrivă. Dacă erai, acum dormeam liniștită în camera mea de hotel, ceea ce aș fi preferat.

— Ei bine, ești aici și nu se mai poate schimba nimic.

— Dar mă poți dezlega, atât îți cer. Promit să nu cobor din pat, orice ar fi.

L-am văzut oftând. S-a apropiat, lăsându-mi impresia că cedează în fața rugămintelor mele fierbinți.

— Nu te cred, deci nu se poate să te descătușez.

— Te oblig, altfel o să țip până o să mă audă careva.

Iustin a izbucnit în râs.

— Scumpete, ești în sălbăticie. Doar ursul trece pe lângă cabană, în rest nimeni. În caz contrar, n-ai fi fost doar încătușată, ci ai fi avut și căluș în gură.

Părea mândru de el. Mie îmi venea să-l ucid cu sânge rece. Îmi și imaginam cum să mă răzbun, asta dacă scăpam vreodată de aici. Îl țintuiam de pat cu aceleași cătușe, îi furam mașina și îl dădeam uitării. N-avea decât să moară de foame, sete și frig.

A dat să plece, însă gândul că rămân singură, m-a speriat.

— Unde te duci?

— Să aprind focul în șemineu, mi-a răspuns cu indiferență în glas.

— N-ar fi trebuit s-o faci de la bun început? Erau mai importante cumpărăturile? La mine nu te-ai gândit că o să fac hipotermie?

Brusc mi-a aruncat o uitătură încrâncenată, de parcă i-aș fi adresat prea multe întrebări.

— Nu puteam să-l aprind și să plec. Ar fi însemnat să fiu inconștient, să nu iau în calcul că s-ar putea să găsesc

totul scrum, iar din tine doar un biet sufletel invizibil, dând rotocol locului.

Nemernicul! mi-am zis în gând.

— Ca să nu-ți fie frig, te-am acoperit cu toate acele pleduri pe care încă le ai pe tine. Și da, cumpărăturile erau importante. Aveam nevoie de haine și alimente pentru următoarea perioadă.

— Perioadă?! Cât Dumnezeului vrei să stăm aici?

Iustin a ridicat din umeri.

— Cât va fi necesar ca să mi te dăruiești de bună voie și nesilită de nimeni.

— Niciodată!

— Vezi, nu asta vreau să aud din gura ta, Dalia. Nu mi-a scăpat nici măcar o femeie din cele pe care le-am dorit. Te doresc, iar tu mi te împotrivești. Din această cauză m-am transformat într-un răpitor.

— Mă îndoiesc că e pentru prima dată. Altfel, n-ai fi ținut cătușe aici. Măcar de-ai fi avut bunul simț să nu le folosești și cu mine.

— Sunt noi, a replicat el. Știu cât țineți voi femeile la detaliile acestea.

— Și patul? Dar așternuturile? i-am aruncat întrebările sub formă de reproș, cu dezgust în glas.

S-a apropiat din nou de capătul patului și s-a poziționat lângă, cu mâinile încrucișate la piept.

— Sunt noi, bine? Și n-am mai venit cu femei aici. Lucrez într-un hotel, așa că le duc acolo. Nu amestec relațiile amoroase cu viața mea privată. Doar eu vin la cabană, când simt nevoia să fiu singur.

— Vorbești ca și când sexul nu ar face parte din viața privată.

— În cazul meu, nu. Altceva?

Văzând că nu continui, s-a înapoiat lângă șemineu. S-a aplecat și a încercat să aprindă focul.

— Teodor știe de cabana asta?

— Nu. Doar eu, iar acum și tu.

— Fir-ar să fie! Dar își vor da seama că lipsesc.

— Nu mă deranjează. Totuși, le-am lăsat un bilet din partea ta.

Lemnele s-au aprins. Abia vedeam focul, dar le auzeam trosnind ușor.

— Cu scrisul tău, de parcă ar fi idioți să nu-și dea seama că e de bărbat. Și mă rog, ce ai inventat acolo?

— Că pleci și să nu te caute.

— Sunt convinsă că vor realiza că am fost răpită. O să ajungi în închisoare, Iustin. Dă-mi drumul și o să ne prefacem că nu s-a întâmplat.

— Am spus nu, Dalia. Nu insista. Și nu, nu o să ajung la pușcărie.

— Pentru că Teo îți ține spatele, nu-i așa?

El a ridicat din umeri, apoi m-a ignorat. S-a dus să se ocupe să scoată cumpărăturile din plasele de hârtie.

— Nu uita că în curând o să fim cumnați. Dintre tine și Audrey, o va alege mereu pe ea. Iar eu o să am grijă să-i bag în cap că locul tău este în spatele grațiilor. În plus, am martori.

— Pe cine? m-a întrebat el fără să-mi acorde importanță.

M-am gândit înainte de a-i răspunde, refăcând scenariul răpirii.

— Oamenii din hotel... Nu știu, persoana de la recepție sau chiar camerele de supraveghere.

Răpește-mă de Crăciun!

— M-au văzut însoțit de prea multe femei ca să le sară în ochi că te-am scos din hotel, ținându-te pe umăr. Iar camerele le-am oprit înainte să te răpesc.

Mi-a întors spatele, lăsând conversația să plutească în aer, motiv pentru care am văzut roșu în fața ochilor.

— Atunci... GPS. Da, o să ne dea careva de urmă după telefon.

— În preajmă nu există telefoane sau altă aparatură cu GPS. Deci poți să-ți iei gândul!

Dacă era adevărat, eram pierdută. Cu ce greșisem ca să plătesc atât de scump? Aș fi plâns dacă nu m-aș fi aflat în aceeași încăpere cu el. Nu aveam încotro decât să accept că tipul îmi plănuise în detaliu răpirea.

— Asta e tot? l-am întrebat furioasă. M-ai adus aici doar pentru că nu cedez în fața avansurilor tale? Toată nebunia asta pentru câteva minute de sex? Ești nebun!

— Ți-e sete? m-a întrebat, ținând în mâini o sticlă cu apă.

— Nu.

Mi-am lăsat capul pe spate și m-am forțat să-mi treacă ceva prin minte, orice care să mă ajute să scap de sub teroarea lui.

— Mi-e cald, i-am zis.

Nu mințeam. Cabana începuse să se încălzească.

— O să-ți dau pledurile deoparte.

S-a ținut de cuvânt, însă spre stupoarea mea, mai aveam doar lenjeria intimă și sutienul pe mine.

— Unde îmi sunt hainele?

— Rochia? M-am gândit că îți va fi incomodă.

— Și ai socotit că aceste cătușe metalice mă vor face să mă simt mai confortabil? Preferam rochia în locul lor.

M-a ignorat. Din expresia de pe chipul său am înțeles că era problema mea, nu a lui.

— Știi ceva, Klattenhoff? N-ai decât să mă vezi murind, legată de patul ăsta, dar n-ai să mă atingi cu un deget. Și-ți mai promit ceva.

— Ce anume?

— Că nu o să mănânc sau beau până nu mă dezlegi. Amenințările mele îl lăsau rece.

— Nu faci altceva decât să mă trimiți să-ți iau perfuzii de la farmacie. Asta vrei?

— Mi-ai pune perfuzii?!

Doamne, era un sadic!

— Nu. Sau nu cred, mi-a răspuns pe un ton serios. Doar atât îți cer, să nu mă pui în posturi care nu te avantajează.

— Crezi că îmi pasă? l-am întrebat în zeflema. O să mor de foame și de sete dacă va fi cazul.

Iustin a ridicat din umeri, cu aceeași expresie impasibilă pe chip. În următoarele ceasuri nu l-am auzit scoțând vreun cuvânt. S-a întins pe culcușul pe care și-l făcuse pe jos, dintr-o piele de animal, s-a dus să ia lemne de afară, a terminat de strâns lucrurile de prin cabană, s-a ocupat de foc să-l întetească, ca într-un final să desfacă o sticlă de vin. M-a întrebat:

— Vrei un pahar?

N-am răspuns, n-am clipit. M-am prefăcut că nu văd și nu aud.

— Îți este foame? a insistat el.

Am continuat să privesc tavanul din lemn. Nu l-am mai auzit vorbind. Am căzut pradă gândurilor și mi-am dat seama că trebuia să fie sfârșitul celei de-a doua zi de Crăciun. La scurt timp am adormit, în ciuda durerilor de brațe.

A doua zi, de dimineață, am realizat două lucruri. Primul, Justin îmi dezlegase o mână. Mă treziseram fix în clipa în care mă încătușa din nou. Iar al doilea, dormise într-adevăr pe jos. Ar fi putut să mi se alătore, dar n-o făcuse.

— Bună dimineața, mi-a zis pe un ton gutural.

S-a îndepărtat de mine.

Desigur, eu am continuat să tac și să privesc tavanul.

— Micul dejun este gata, s-a făcut auzit după vreo jumătate de oră.

Pentru că l-am ignorat, a luat-o ca pe un refuz. Poate că își imagina că o să cedez, dar nu eram dispusă să-mi calc pe mândrie. Mâncam aer și-mi era de ajuns pe moment.

La prânz, brațele începuseră să mă doară din nou, diferența fiind că nu mai era prima zi de încătușare, ci a doua. Acest lucru înrăutățea situația.

Furioasă pe mine, pe el, pe Teo care n-ar fi trebuit să-l ia sub aripa lui, am început să-mi trag cu putere mâinile din cătușe.

— Ce faci?

Mi-am văzut de treabă. Am continuat să trag cu mai multă putere.

— Dalia, oprește-te! a strigat el.

Asta mă motiva să continui.

— Dalia, a strigat iarăși, oprește-te acum!

Văzând că nu-l iau în considerare, s-a ridicat de lângă șemineu și a venit să mă prindă de mână.

— O să te rănești! Poți să-ți rupi mâna dacă nu încetezi.

Am încercat din nou, însă el mă prinsese ca într-o menghină.

— Să se rupă, am țipat.

În următoarele secunde am făcut schimb de priviri. Ne-am aruncat resentimente unul celuilalt.

— Mă dor brațele. Nu pot să mai stau așa, înțelegi?

— E de ajuns să-mi spui și te eliberez.

— Asta ți-am zis și ieri și uite-mă, încă sunt legată!

Iustin și-a dus mâna spre gât, apoi a început să-și descheie nasturii de la cămașă. Am înghițit în sec și m-am blocat. Voia să se dezbrace la câțiva centimetri de mine, iar asta nu putea să însemne decât că...

— Să nu îndrăznești, l-am avertizat după ce mi-am revenit puțin.

— Să ce? m-a întrebat, oprindu-se. N-ai zis că vrei să te descătușez?

— Dezbrăcându-te?

Iustin a izbucnit în râs. Apoi și-a scos lăntișorul argintiu pe care-l avea la gât. L-a ridicat în aer și am văzut o cheiță care atârna de el. Era cea de la cătușe.

M-am rușinat de ceea ce-mi trecuse prin minte, așa că am tăcut până când mi-a eliberat mâna.

— Mulțumesc, i-am zis, ridicându-mă în șezut.

Am început să-mi masez încheietura. Trăsesem atât de tare încât îmi traumatizasem zdravăn pielea.

Iustin s-a ridicat doar cât să caute ceva, apoi s-a întors lângă mine.

— Dă-mi mâna, mi-a cerut pe un ton calm.

Cu grijă a început să-mi curețe bucata de piele sângerândă și s-o pregătească pentru bandaj.

— Nu vreau să mai faci asta, Dalia.

— De ce?

— Pentru că nu te-am adus aici ca să-ți fac rău. Vreau să ne cunoaștem și să obțin ce-mi doresc de la tine.

— Dar nu poți să înțelegi că nu te doresc? Dragostea cu sila se numește viol.

El a mustăcit. Fără să vrea, a apăsat mai tare tamponul cu spirt.

— Îmi pare rău, s-a scuzat, văzând că mă durea.

Părea calm și drăguț... De fapt, mai drăguț decât mi se păruse până acum. Îmi aminteam de momentul în care ne întâlnisem pentru prima dată, la recepția hotelului Castelul Verde. Teodor mă confundase cu Audrey și insistase să creadă că sunt ea. Iustin îmi sărise în apărare și încasase chiar și un pumn în obraz. Atunci, eu mă oferisem să-l ajut și să-i pun o compresă cu gheață, ca acum să ajung sechestrată în cabana lui.

— De ce te opui, Dalia? m-a întrebat într-un târziu. Am întâlnit o mulțime de femei. Nici măcar nu le mai știu numărul, dar pot să te asigur că nu m-au refuzat.

— Problema lor. Eu nu sunt ca ele, Iustin. Nu vreau să fiu una dintre femeile cu care te-ai culcat. În plus, nici nu mă cunoști. Ce știi despre mine?

— Nimic, a răspuns ca și când l-aș fi jignit. Ar trebui?

— Bineînțeles!

— Atunci, spune-mi ceva despre tine.

A lăsat deoparte tamponul cu urme de sânge și a luat o bucată de tifon pentru a-mi bandaja încheietura.

— Am divorțat de curând. Pe lângă faptul că voiam să-mi revăd părinții, separarea de soțul meu a fost un alt motiv pentru care am vrut să mă întorc în țară.

— De ce ați divorțat?

Am zâmbit. Pentru prima dată puteam să zâmbesc, gândindu-mă la divorț.

— S-a îndrăgostit de câteva femei pe perioada în care am fost căsătoriți.

— Și te pregătești de călugărie?

— Nu, am spus cu vehemență.

— Atunci de ce nu te-ai culca cu mine? Te-ar putea face să te simți mai bine. Ce știi eu, poate chiar răzbunată.

Am clătinat din cap. Văzând că terminase să-mi pună bandajul, mi-am retras mâna dintr-a lui.

— Nu e stilul meu, Iustin. Eu nu mă culc cu un bărbat pur și simplu. Trebuie să mă îndrăgostesc sau măcar să-mi transmită ceva pozitiv, un soi de dragoste.

— Cum e să fii îndrăgostit?

Întrebarea m-a șocat. Nu era vreun puști de doisprezece ani, ci un bărbat trecut de treizeci. Cum putea să mă întrebe asta?

— N-ai fost îndrăgostit până acum?

După cum era de așteptat, Iustin Klattenhoff a înălțat din umeri.

— Dacă presupune sex, atunci am fost de multe ori. În caz contrar, niciodată.

La început l-am ascultat serioasă, apoi am izbucnit într-un râs isteric. Când mi-am revenit, Iustin se uita cu ură la mine.

— Deci ești virgină în ale iubirii, am concluzionat eu, izbucnind iarăși în râs.

Iustin și-a încleștat maxilarul.

— Nu văd nimic amuzant, așa cum nu mi se pare o pierdere că nu pot să mă îndrăgostesc de o femeie.

— Poate-ți plac bărbații, i-am zis în glumă.

Klattenhoff a sărit ca ars de pe pat.

— N-am o problemă cu asta și cred că au dreptul să-și trăiască viața după cum consideră de cuviință, însă, te rog să nu mai afirmi așa ceva despre mine.

Se supărase, iar asta era vizibil de la mare distanță.

Răpește-mă de Crăciun!

— Îmi pare rău. Era doar o glumă.

Pe care nu o gustase.

— O să pregătesc prânzul, mi-a zis, dând uitării discuția noastră.

Și s-a dus în colțul din stânga al cabanei, acolo unde se aflau masa și scaunele.

Eu n-am zis nimic. Am rămas pe pat. Îl priveam cum se mișca îmbufnat prin încăpere.

CAPITOLUL 2

— Un prânz nemaipomenit!

Mi-am strâns buzele într-o linie subțire.

— Nu-ți place?

Se încruntase. Mă lăsa să cred că-i păsa cătuși de puțin de gusturile mele.

— Ba da. N-aș da pe nimic altceva, tonul din conservă întins pe pâine.

Iustin mi-a zâmbit încrezător.

— Cu conserva n-ai cum să dai greș, scumpo.

Mi-am dat ochii peste cap când am auzit cum mă alinta.

— Să înțeleg că asta mâncăm până plecăm de aici?

— Am mai luat murături, pate, paste și chestii de genul, mi-a răspuns el, dându-și capul într-o parte pentru o fracțiune de secundă.

— Cafea ai cumpărat?

— Da, dar nu mă pricep să o pregătesc. Bănuiesc că se pune în apă și se fierbe. De regulă, fata de la recepție sau careva de la bucătăria restaurantului se ocupă să mi-o pregătească la un espressor.

— E ceva ce știi să gătești?

Mi-a negat, clătînându-și capul.

— Înțeleg. La desert ce avem?

— Niște fructe și biscuiți.

— Sunt cucerită de arta ta în a face cumpărături, i-am dat o replică plină de sarcasm.

Am mușcat din felia de pâine și am mestecat-o în tihnă. Nu avea gust rău. Și totuși, mă aștepta o lungă perioadă de mâncat preparate din conservă.

— Dacă reușești să mă cucerești cu biscuiți și ton iute în ulei, promit să te iau în căsătorie, am glumit eu.

Iustin a schițat un zâmbet, gustându-mi gluma.

— Nu va fi nevoie, mi-a replicat cu seriozitate în glas. Dacă o să mă vezi vreodată căsătorit, atunci înseamnă că sunt pacientul potrivit pentru un sanatoriu. Mai mult decât atât, atunci ai face un bine țării dacă m-ai trimite la un control psihiatric. Poate așa o să fiu luat în considerare.

— Ce ți se pare deplasat în a te însura?

— Nimic. Nu e pentru mine.

Răspunsul său era fad, dar n-aveam decât să-l accept.

— Merg să mai iau lemne pentru foc.

N-am zis nimic, ci l-am lăsat să iasă din cabană.

Inițial, am crezut că se va întoarce în cinci minute, apoi zece, apoi după o jumătate de ceas. A venit înapoi după o oră și paisprezece minute. Ceasul din perete îmi era martor.

În tot acest timp am strâns farfuriile, am rearanjat așternuturile pe pat și l-am ascultat cum a tăiat lemne. Văzând cât întârzie și că mă evita, mi-am dat seama că atinsesem un subiect delicat pentru el și că activitatea de afară era un fel de terapie.

Stând singură, m-am putut concentra mai bine asupra corpului meu. Aveam nevoie să merg la baie, doar că eram legată la o mână și îmi era imposibil să mă mișc din loc.

Într-un final, Iustin a intrat în cabană. Era transpirat, obosit și ținea în mână un braț de lemne. Focul aproape se stinsese, rămânând doar niște jar. Oricum, era cald.

— Trebuie să mă dezlegi, i-am zis.

— De ce?

— Pentru că...

Și am aruncat o privire spre ușa care dădea în baie.

A înțeles, căci a lăsat lemnele jos, apoi s-a apropiat și a desfăcut cătușa.

— Cred că știi unde este baia.

Am aprobat, înclinându-mi capul.

— Bine. Nu încerca să faci vreo prostie.

Apoi m-a lăsat să plec.

Zece minute mai târziu m-am întors cu o falcă-n cer și una în pământ.

— S-a întâmplat ceva?

— Dacă m-ai răpit în seara de Crăciun, înseamnă că astăzi suntem în douăzeci și șapte decembrie, nu-i așa?

— Da, mi-a răspuns cu nonșalanță. Și ce-i cu asta?

— Sunt curioasă, ieri cum am fost la...?

Și am gesticulat cu degetul spre ușa de la baie.

— E mai bine să nu intrăm în detalii, a recomandat el. Ca și pont, o să-ți spun doar „cloroform”.

Dezgustată de oricare ar fi fost răspunsul întrebării mele, mi-am zis că e de preferat să-i iau sfatul în considerare.

— Ți-am lăsat niște haine pe pat. Cred că vrei să te îmbraci, deși pe mine nu mă deranjează să te văd aproape dezbrăcată.

Chiar și eu mă obișnuisem să stau doar în sutien și lenjerie intimă. Până la urmă, Iustin văzuse multe femei dezbrăcate. Că stăteam așa prin preajma lui, n-avea cu ce să-l miște. Pentru el, probabil era o ținută clasică.

Răpește-mă de Crăciun!

— Aș vrea să mă spăl înainte.

Nu-l întrebasesm, nu-i cerusem voie. Totuși, așteptam aprobare din partea lui.

— Sigur. Dacă ai nevoie de ceva...

— De ce-aș putea avea nevoie de la tine în timpul unui amărât de duș? l-am întrebat cu repeziciune.

— Să te spăl pe spate, ca de exemplu. Să-ți masez tălpile sau să-ți pun gel de duș pe burete.

Mi-am mijit ochii, apoi am scos cu năduf aerul din plămâni. l-am întors spatele și m-am retras în baie.

Am savurat momentele sub picăturile fierbinți de apă. Erau relaxante și îmi induceau o stare de somnolență. Pentru o clipă am uitat că sunt sechestrată și m-am simțit ca-n vacanță. Asta până mi-am dat seama că mi-am uitat hainele pe pat, iar prosoapele albe din bumbac erau de mărime medie. După un oftat prelung, mi-am făcut curaj și am întredeschis ușa.

— Iustin, l-am strigat aproape șoptit.

— Ți-am zis că o să ai nevoie de mine, mi-a replicat el.

Trândăvea pe patul improvizat în mijlocul încăperii.

— Nu e ce crezi. Am nevoie de hainele acelea.

— Ieși și ia-le!

— Nu pot! Sunt dezbrăcată. Prosopul ăsta abia dacă mă acoperă pe jumătate.

— Dă-l jos, nu mă deranjează.

Am respirat sacadat, eliberându-mă de stres, apoi mi-am coborât umerii încordați.

— Iustin, te rog să-mi înmânezi hainele.

Surprinzător, s-a ridicat, le-a luat și s-a apropiat de ușa băii.

— Ți le dau, doar dacă...

A împins și a deschis-o complet. Aveam inima în gât. Trupul îmi tremura și nu știam cât mai puteam să țin prosopul cu mâna.

— ...mă lași să te îmbrac.

A făcut un pas înăuntru.

— Iustin...

Distanța dintre noi era de câțiva centimetri.

Mi-a prins bărbia între degete, apoi mi-a zis:

— Dalia... Acum o să te sărut, iar tu nu te vei putea opune, a adăugat după o scurtă tăcere.

Iar ce a urmat a fost întocmai cuvintelor lui. Și-a aplecat capul, iar buzele noastre s-au unit într-un sărut fierbinte, umed, dulce și al naibii de excitant. Simțeam umezeală între picioare, dar nu și căderea prosopului minuscul dintre noi. Mi-am dat seama de absența acestuia, abia când sărutul s-a sfârșit și mi-am retras brațele din jurul gâtului lui Iustin. Mă implicasem trup și suflet, fără și totuși, cu voia mea.

El și-a mușcat buza inferioară, savurând gustul rămas de la sărutul nostru lasciv. Eu eram roșie ca o tomată.

— Hainele tale, mi-a zis, întinzându-le fără să-mi privească zonele intime.

Probabil le mai văzuse, dar nu-mi mai păsa, nu acum. Mă devastase... îmi furase sufletul și mă golise pe dinăuntru, cu un afurisit de sărut.

Zece minute mai târziu, după ce m-am îmbrăcat și mi-am mai revenit, am găsit curajul să dau ochii cu el. Firesc, m-am prefăcut că acel sărut nu avusese loc, deși aveam o frământare continuă în pântec.

— Ce faci? m-a întrebat, văzându-mă agitată prin încăpere.

— Caut cafeaua, i-am răspuns.

— În dulapul de alături.

L-am deschis, am luat pachetul, un ibric și o sticlă cu apă.

— Cu zahăr? l-am întrebat.

— Nu neapărat. Vrei să te ajut?

Am clătinat energic din cap și mi-am văzut de treabă. Totuși, când a trebuit să-l pun pe foc, Iustin mi-a dat o mână de ajutor să-l agăț deasupra lemnelor care ardeau în șemineu.

— O să strâng puțin pe aici. Te deranjează?

Teoretic și practic, ar fi trebuit să mă lege de pat, încă de când ieșisem din baie. Nu o făcuse, motiv pentru care îi eram recunoscătoare.

— Fă cum crezi de cuviință, dar n-ar trebui să-ți forțezi mâna. Ce-ai zice să punem un bandaj curat?

Pe celălalt îl aruncasem înainte să mă spăl.

— Aș prefera să las rana liberă. Se va vindeca mai repede și mai ușor așa.

— Te doare?

— Rareori.

Până la înserat am făcut ordine și am băut cafea împreună. Dacă pentru el, spartul lemnelor era o terapie, pentru mine, orele de curățenie îmi prinseseră de minune.

La cină nu aveam ce să gătesc, așa că ne-am întors la clasicul pate pe pâine.

Înainte să adormim, mi-a încătușat o mână. S-a retras în baie și a făcut un duș rapid, apoi s-a întors și s-a întins pe pielea de animal. Am stat tăcuți câteva minute, la lumina unei lămpi cu baterii, până când Iustin a deschis subiectul.

— O să eșuez, nu-i așa?

Întrebarea lui mă luase prin surprindere. Nu până demult, era plin de încredere că îi voi ceda.

— Îmi pare rău, i-am răspuns în schimb, dar nesigură pe trupul meu care începea să mă trădeze.

A doua zi m-am trezit târziu, amețită. Cunoșteam cauza: cloroform. Cel puțin eram descătușată.

— Pe viitor, lasă cătușele și renunță la narcoticul ăsta, i-am zis de cum l-am văzut stând ca un șoim la masă. Uneori, îmi face rău.

— Este o cantitate foarte mică, mi-a replicat.

— Oricum, îmi dă stări ușoare de amețeală și greață.

M-am ridicat în șezut și am așteptat să-mi revin.

— Am luat ouă și lapte, în caz că vrei să mănânci altceva.

S-a ridicat de pe scaun. Părea încruntat.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu. Merg să sparg lemne.

Iar? m-am întrebat în gând. Dar n-am apucat să mai scot nici măcar un sunet, că am rămas singură. M-am ridicat de pe pat, iar cum dormisem îmbrăcată sumar, mi-am luat perechea de blugi, bluza groasă și am ieșit afară. Era frig, iar în picioare nu aveam cizme, ci doar niște șosete.

— Iustin, l-am strigat.

El se apucase să taie la lemne. M-a auzit abia când m-am apropiat.

Ne aflam în mijlocul pustietății, căci nu vedeam altceva decât brazi și zăpadă.

— De ce ai ieșit?

A aruncat toporul din mână și a pășit spre mine.

— Vreau să-mi spui ce s-a întâmplat.

S-a oprit brusc din mers.

— Nimic, a mințit el. Intră în casă. E prea frig afară pentru tine.

— Intrăm împreună sau rămân aici, m-am împotrivit.

Iustin a mai făcut alți câțiva pași, apoi m-a ridicat pe brațe și m-a dus înapoi în cabană.

— Teodor m-a dezamăgit, mi-a zis înainte să mă treacă dincolo de prag.

— Ce vrei să spui? Cum adică? L-ai văzut când ai mers la cumpărături?

— Nu. Întâmplător am zărit o știre cu noi pe ecranul unui televizor dintr-un centru comercial.

Buzele mi s-au întredeschis. Asta însemna nu doar că-și dăduseră seama că fusesem răpită, ci și cine este autorul dispariției mele.

— Oh, mi-a scăpat un suspin.

Iustin m-a coborât cu picioarele pe lemnul tare al podelei. Rămăsesem fără cuvinte. Deși ar fi trebuit să mă încânte această veste, mă întrista să-l văd dezamăgit de prietenul său.

— A făcut ce i s-a părut corect. Trebuie să-l...

— Îl înțeleg, mi-a tăiat-o el. Dar chiar și așa, nu mă așteptam să facă atâta tam-tam. Suntem adulți și totodată bărbat și femeie, ceea ce înseamnă că e normal să apară atracție între noi, să ne bucurăm de câte o aventură de acest gen.

— Poate pentru tine e firesc. O aventură în dicționarul meu, presupune să ieșim la o cafea, la cină sau film.

— Până ce și bunicii făceau chestii mai interesante decât cele menționate de tine, Dalia. Nu crezi că furau sărutări, se mai ascundeau după vreun zid și mai făceau schimb de atingeri?

— Nu știu. Dar ceva e cert, dacă i-aș întreba lucrurile astea de care-i acuzi, ar nega cu vehemență.

— Minciuni pe care doar tu ai putea să le crezi, Dalia.

Discuția nu ducea nicăieri și ne abătuserăm de la ceea ce conta. Mă interesa faptul că Audrey și Teodor dăduseră știrea în presă, iar dacă făcuseră asta, atunci poliția era și ea implicată.

— Hai, să ne întoarcem, Iustin, i-am cerut domol.

— Pentru? Vrei să mă vezi în spatele gratiilor?

Pronunțase totul cu înverșunare, ca și când aș fi fost unul dintre cei mai aprigi dușmani ai lui.

— Atât timp cât între noi nu se întâmplă absolut nimic, știi la ce mă refer, aș declara că am fugit împreună. Ai scăpa de orice problemă.

Preț de un minut l-am văzut căzând pe gânduri. Își sprijinise spatele de ușa din lemn a cabanei.

— Am venit aici cu un scop. Nu plec până nu obțin ce doresc, indiferent că înseamnă o oră sau un an de acum înainte.

— Iustin... Dar și tu ai recunoscut că nu o să-ți poți atinge țelul. De ce crezi că se va schimba ceva?

— Eu niciodată nu pierd, Dalia. Niciodată!

S-a desprins de ușă, apoi a adoptat o poziție autoritară și încrezătoare. Îmi lăsa impresia că sunt un biet pui de șoricel în prezența unui motan de temut, gras, dar flămând. Cu așa atitudine, mă temeam tot mai tare că nu-mi voi păstra în siguranță, principiile și valorile.

— Merg să aduc lemne. Să nu mai ieși afară!

— Sau ce? Ce-o să-mi faci? l-am înfruntat, ridicându-mi sfidătoare chiar și fruntea.

— O să mă văd nevoit să te leg din nou. N-ai vrea una ca asta, nu-i așa?

— Cum reușești să fii atât de enervant, Klattenhoff? Cum te suportă prietenii? Dar părinții? Trebuie să fii o dezamăgire pentru ei.

Răpește-mă de Crăciun!

Privirea i s-a întunecat brusc.

— Niciodată, dar absolut niciodată să nu îi mai pomeneshi! Crede-mă, e o favoare pe care ți-o faci ție.

A deschis ușa și a ieșit afară, apoi a trântit-o puternic în urma lui. A făcut-o cu atâta ură, încât am închis ochii. Am crezut că o s-o văd căzută din balamale. Ce spusesem atât de greșit încât să-l scot din pepeni în asemenea hal?

CAPITOLUL 3

Se făcuse douăzeci și nouă decembrie. Ziua precedentă ne evitaserăm pe cât posibil. Dacă am schimbat vreo trei vorbe și întâmplător ni s-au întâlnit privirile de vreo cinci ori. În rest, o liniște demnă de un mormânt.

Eram trează de vreun sfert de oră. Pe Iustin nu-l văzusem prin preajmă și nici nu-l auzisem făcând ceva pe afară. Nu... din nou o liniște enervantă ca cea de ieri.

Pe masă am zărit lăntișorul pe care ținea cheia de la cătușe. Aș fi putut să mă chinui să trag patul după mine până acolo, dar mi se părea o muncă în zadar.

El trebuia să fi plecat în cea mai apropiată localitate sau cel puțin asta credeam. Dacă nu mă înșelam, apreciam faptul că nu mă mai drogase, ci doar mă încătușase.

M-am ridicat în șezut, iar după un minut de studiat tavanul pe care-l cunoșteam mai bine decât cel de acasă, am început să mă joc cu cătușa pe care o aveam la mâna stângă.

— Metalică... gri... am început să vorbesc singură. Ce prostie! Oamenii se pregătesc pentru Anul Nou, în timp ce eu stau ațintită de un pat.

Degetele mi se plimbau pe fierul dur, până când...

— Ce dracului e asta?!

Pe o parte se afla un mic dispozitiv ascuns, ca un buton sau o piedică. Am apăsat pe el, iar mâna mi-a fost eliberată într-o clipită.

— Pe bune? Chestia asta se deschidea atât de simplu, iar eu am crezut că sunt prinsă aici? Dumnezeuule!

Am desfăcut și capătul prins de bara metalică a patului, apoi am luat cătușele și le-am analizat de aproape. Nu-mi venea a crede. Erau cumpărate cel mai probabil dintr-un magazin cu jucării sexuale.

Deodată am auzit motorul unei mașini, undeva chiar în spatele meu. Cel mai probabil acolo o ținea ascunsă, căci ieri, când ieșisem după el afară, nu o văzusem.

M-am încătușat din nou și l-am așteptat să apară.

A intrat grăbit pe ușă, dar supărat. L-am lăsat să mă ignore o vreme, apoi am luat cuvântul.

— Nici azi nu ai de gând să vorbești cu mine?

— Tu ești cea care tace încă de ieri, mi-a răspuns pe un ton sec.

— Cum mă așteptam, tot eu sunt cea vinovată, am murmurat pentru mine.

— Poftim?

— Nimic. Dezleagă-mă, vreau să merg la baie.

După ce m-am întors și mi-am schimbat hainele, am îndrăznit să-l întreb unde a fost.

— Ai fost undeva?

— Până-n oraș.

— Ai mai aflat ceva?

— Da. Suntem căutați de echipe speciale. Au implicat până ce și câinii ca să ne dea de urmă.

— Și ne vor da? l-am întrebat cu sclipire în ochi.

Că-i plăcea sau nu, trebuia să știe că eu îmi doream să mă întorc acasă.

Iustin a ridicat din umeri.

— Nu știu, dar o să risc. Totul sau nimic, a mai adăugat el.

— De ce? De ce eu?

— Cred că m-ai mai întrebat asta, mi-a replicat pe un ton aspru. E inutilă discuția. Luăm micul dejun?

Avea dreptate. Am tras aer adânc în piept și ne-am apucat să pregătim masa.

*

* *

— Vreau să ieșim, i-am zis într-un târziu.

— Să ieșim?

— Da, să ne plimbăm sau să stăm pur și simplu în fața cabanei și să privim copacii.

Iustin devenise gânditor.

— Te rog, am adăugat, cu speranța că așa îl voi convinge să accepte.

— Bine. Atâta tot că nu ți-am cumpărat ceva cu care să te încalți, dar poți să folosești una dintre perechile mele de cizme. N-am luat în considerare că o să stăm aici mai mult de două zile.

— Firesc, din moment ce tu crezi că toate femeile sunt dispuse să sară pe tine...

Mi-a înmânat o geacă groasă, pe care am îmbrăcat-o fără să stau pe gânduri. Apoi mi-a dat cizmele și am ieșit afară. Aerul era rece. Te îngheța fie și dacă-l respirai, dar era plăcut să văd lumina zilei și să pot sta sub cerul liber.

— Te simți confortabil?

— Crede-mă că nici cele cinci sau șase numere în plus ale acestor cizme, nu-mi pot strica starea de bine. Vino să ne plimbăm, i-am zis.

Am pășit drept înainte și ne-am croit drum printre brazii înalți și bătrâni. Aceștia erau mângâiați de trecerea anilor, de ploi, ninsori și raze de soare.

— Cunoști vreun traseu pe aici?

— Ar fi trebuit?

— Nu neapărat, dar mă gândesc la ce bun să ai o cabană în pustietate, dacă nu-ți place să practici sporturi de iarnă sau să mergi pe tot felul de trasee montane.

— Uneori e bine să stai retras, tu cu tine, să meditezi asupra frământărilor care te apasă.

Frământări... Viața în sine este un lanț de probleme, presărată cu clipe de fericire. Deodată am început să-mi văd trecutul plin de lipsuri emoționale, dar și viitorul, un coș cu eșecuri.

Dispariția lui Audrey îi marcaseră pe părinții noștri. Fără voia lor au ajuns să se afunde într-un abis al deznădejdei. M-au iubit în felul lor și m-au crescut cu drag, însă în inimi au purtat doliu pentru geamăna dispărută. Am simțit deseori efectele, căci oricât au încercat să se ascundă, între noi a apărut o răceală. Și totuși, am ales să mă prefac că nu e nimic în neregulă.

M-am căsătorit cu Nick Mills, căutând să-mi umplu un gol. La început am crezut că mi-am atins scopul, dar asta a ținut până când am găsit prima urmă de ruj pe o batistă. Din ranchiună, tipa ținuse morțiș să-mi scoată în evidență infidelitatea soțului meu. Ne-am certat, s-a despărțit de ea, apoi s-a îndrăgostit din nou. Firele lungi de păr găsite pe scaunul din stânga șoferului, mi-au confirmat că povestea s-a repetat. Am luat-o de la capăt: ceartă, despărțirea de amantă și infidelitate. Poate pentru alte femei nu se întâmplă frecvent, dar dacă eu puteam să-i fiu fidelă, atunci ar fi trebuit să-mi plătească cu aceeași monedă.

Am divorțat, însă golul s-a adâncit. Mă întrebam dacă sunt greu de iubit sau doar cer imposibilul de la cei din jurul meu. Aflându-mă în ipostaza de acum, întrebarea suferea mici modificări. Nu cumva era în natura mea să atrag bărbați infideli? Dacă da, atunci de ce-mi băteam capul să-mi ascult rațiunea și de ce nu mă aruncam într-o aventură ca cea propusă de Iustin?

— Pe aici, m-a trezit el din furtuna gândurilor mele.

— Ce este acolo?

— O să vezi.

Am coborât puțin, unde se afla un râu. La suprafață era înghețat.

— Cine se pricepe, poate să pescuiască în el.

— Ai făcut-o vreodată?

Iustin a clătinat din cap.

— Nu-i de mine.

— Nici căsătoria, am mustăcit eu.

— Nu văd ce-i de râs în asta.

— Fiecare cu umorul lui, l-am tachinat. Spune-mi mai bine ce-i de tine.

— Distracția, a punctat el.

— Hmm... aventurile de-o noapte, am concluzionat.

— Ce vezi rău în asta? Sunt singur, Dalia. Burlac disponibil pentru a le oferi plăceri carnale persoanelor de sex feminin.

— Dar ele? Sunt singure?

A tăcut câteva secunde.

— Gheața asta s-ar sparge dacă ai călca pe ea.

Îmi evitase întrebarea. Se prefăcea că nu o auzise.

— Ești josnic, Klattenhoff. Te culci cu femei căsătorite și apoi?

Răpește-mă de Crăciun!

— Apoi nimic. O noapte ne este de ajuns și mie și lor. Fiecare obține ce vrea și se întoarce la viața lui, satisfăcut.

— Adică, ție chiar nu-ți pasă de persoana respectivă și de actul consumat?

— Deloc.

M-am înfuriat. M-am mâniat în numele celor trădați și mai apoi pe femeile care-și înșelaseră partenerii cu Iustin Klattenhoff. Dar frigul de afară mi-a răcorit repede gândurile. Mi-am zis că este o prostie să-i compătimesc sau să mă las în vreun fel mișcată de cum aleg ei să-și trăiască viața.

— Se face frig. Ar trebui să ne întoarcem la cabană, am zis.

— Asta să fie ultima ta grijă.

Tonul lui denota înfumurare.

— Sunt o mulțime de animale sălbatice pe aici...

— Printre care și tu, am mormăit eu.

— ...și am venit neînarmați.

Am pornit pe drumul spre cabană, doar că acum trebuia să urcăm câțiva metri prin zăpadă, cincizeci sau chiar mai mult. Niciodată nu puteam să apreciez corect o distanță.

— Așteaptă, mi-a cerut el, când am ajuns într-un loc unde era prea abrupt și trebuia să mă cațăr.

A urcat primul și mi-a întins mâna.

— Prinde-mă! O să te trag aici.

— Pot și singură.

— Nu te încăpățâna. Ai văzut ce ți-ai făcut la mână, vrei să-ți rupi și vreun picior?

— Dacă mă gândesc mai bine, n-ar fi o idee rea. Doar nu m-ai lăsa să mor sau să risc să-mi pierd definitiv membrul. M-ai duce la un spital.

— Nu fi prea încrezătoare și dă-mi mâna. În fond, te-ar mânca animalele și nimeni nu ți-ar mai da de urmă.

I-am aruncat o privire plină de venin și ură.

— Am glumit, Dalia, am glumit.

Oare? În fine, am făcut ce mi-a cerut și m-a ajutat să urc.

— Ține-te de mine, a adăugat ulterior. E mai bine să evităm să cazi pe aici. E mai greu la urcare decât la coborâre. Pesemne, așa-s și drumurile vieții, urci cu mare dificultate și cobori rostogolindu-te ca o ghiulea.

— Țista a fost filozoful din tine, nu-i așa?

— Sau îi poți spune experiență.

L-am analizat cu atenție din profil. Iustin era dur și poate puțin nebun din moment ce mă răpise. Consideram că a fișa doar o carcasă în care alesese să se închidă. Nu puteam să ghicesc motivul, dar știam că indiferent care era, îl rănise profund.

După ce am ajuns înapoi la cabană, eu am intrat, iar Iustin a mers să verifice generatorul pe care-l folosea pentru baie și să umple coșul cu lemne.

M-am oprit în mijlocul încăperii și m-am gândit la ce era de făcut. Nu mai puteam continua astfel. Mama și Audrey erau cu siguranță îngrijorate, autoritățile ne căutau, Crăciunul trecuse, iar Anul Nou bătea la ușă.

— Măine... am murmurat.

Cel târziu poimăine aveam de gând să fug de aici. Cătușele se deschideau ușor, iar cloroformul îl văzusem în treacăt. Se afla într-un dulap, chiar în spatele conservelor. Mașina era în garaj, așa că doar cheile mai trebuia să le gădesc. Pe lângă asta, era necesar să pun la cale un plan cu care să-l duc de nas pe Iustin.

— Trebuie să-i fac jocul, mi-am zis, oftând adânc.

Când el s-a întors, ținând în brațe coșul cu surcele, eu mă apucasem să fac puțină curățenie. Nu suportam să stau într-un loc care nu mi se părea îndeajuns de curat.

Restul zilei n-am făcut mare lucru, în consecință am stat. Am schimbat câteva vorbe și am dormit.

În treizeci decembrie, Iustin s-a trezit morocănos și pus pe ceartă. Dimineața ne-am ocolit unul pe celălalt, după prânz am coborât iarăși la râu, iar când a început să se întunece, fulgi proaspeți de nea și-au făcut apariția.

Seara, Iustin se simțea vizibil mai bine. Eu am pregătit niște paste fără sos, el a desfăcut o sticlă de vin.

— Mi-e dor să văd platoul cu paste bolognese.

— Ține doar de tine, Dalia.

Mi-am dat ochii peste cap și i-am întins mâncarea. M-am așezat lângă el, în fața șemineului. Îmi dorisem să luăm cina lângă foc, nu la masa din spatele nostru.

— Nu te aștepta să aibă gust de altceva decât de făină.

— În loc de foame, crede-mă că sunt o mină de aur.

Am înghițit în sec. Era înfometat... probabil cunoscuse cum e să stai nemâncat mai mult de câteva ore sau o zi.

După un suspin moale, am gustat vinul.

— Mult mai bun decât cina pregătită de mine, am zis, păstrându-mi starea de amuzament.

— Ai grijă, e dulce, dar puternic. N-aș vrea să te văd deasupra mea și să strigi că te abuzez sexual.

— Ai vrea tu să mă îmbăt, însă sunt mai rezistentă decât par.

El a izbucnit în râs, ceea ce eu am interpretat ca o insultă. O jumătate de pahar mai târziu, capul îmi era

cuprins de amețeală, gura nu-mi tăcea și pe deasupra, stăteam lipiți unul de celălalt. Atmosfera se încinsese.

— Îți mai torn? m-a întrebat el.

— Vrei să mă îmbeți și să profiți de mine, afurisitule?

— N-ai zis că faci față alcoolului?

— Știai că-ți stă bine cu părul răvășit?

— E un compliment?

Am ridicat din umăr. Compliment sau nu, îmi plăcea să-i văd răvășit părul blond.

— Cu ce femeie ai petrecut cea mai lungă perioadă?

— Mă limitez la câteva ore, Dalia. Ce-ar însemna să pierd timpul aiurea?

— Ca acum, vrei să spui.

Până la urmă, eram specială. Mi-am lăsat platoul deoparte și mi-am golit paharul cu vin. Iustin a procedat la fel.

— Încă unul, te rog.

Îl priveam cum îl umplea. Aveam un ghem în stomac, o dorință în pântec și mulți vapori de alcool în cap.

— Mă găsești atractivă sau sunt doar o femeie pe care s-o treci în carnețel ca să lungești lista celor cu care te-ai culcat?

— În primul rând, nu dețin un carnețel. Ar însemna să-mi doresc să rețin femeile cărora le-o trag și să nu mă pot rupe de trecut. În al doilea rând, nu mă pot culca cu o tipă care nu-mi trezește interesul. Nici măcar viol n-ar putea să se numească, ci un fiasco total din partea mea.

— Deci îți trezesc interesul, am conchis eu.

— În fiecare dimineață și ori de câte ori ești aproape de mine.

— Și acum?

— Îți permit să verifici, dacă tot nu mă crezi.

Trebuie să fi fost vinul de vină, căci fără să stau pe gânduri și de parcă m-ar fi împins careva de la spate sau ar fi preluat conducerea corpului meu, m-am ridicat în genunchi, apoi m-am sprijinit pe palme, ajungând aproape deasupra lui Iustin. Eram conștientă că părea o idiotețenie din partea mea, dar nu mă puteam abține să nu torc ca o felină și să nu adopt o poziție provocatoare. Am închis ochii pentru o secundă, cât să-i cer iertare lui Dumnezeu pentru ce urma să fac.

— Spune-mi Klattenhoff, ce simte interesul tău, acum? Ce-ți transmite?

— Aăă... că e posibil ca tu să fi băut prea mult vin?

— Nu-mi strica cheful, l-am atenționat. A fost doar un pahar. Insinuezi că m-aș fi îmbătat?

Era limpede chiar și pentru mine că mă aprinsesem puțin.

— Dacă tu zici că mă înșel...

Iustin s-a ridicat și el în genunchi, obligându-mă să-mi îndrept spatele. Apoi mâinile lui mi-au atins tivul bluzei.

— Vrei să mă vezi dezbrăcată?

Mă gândeam să-l ațâț, să încing puțin atmosfera.

— N-ar fi prima dată.

Mi-am rotit privirea. Avea un stil de a ruina momente care puteau să fie perfecte.

Fără să piardă vremea, mi-a ridicat bluza groasă și a aruncat-o pe jos.

— E rândul meu.

— Ești sigură?

Nu știu de ce, acum când eram pe punctul de a-i oferi ceea ce-și dorea, nu mă credea și parcă se încăpățâna să mă facă să mă răzgândesc.

— Da.

Cu nesiguranța pe care mi-o arătase, spre surprinderea mea, nu s-a opus atunci când l-am lăsat la bustul gol.

Cuprins de pasiune, m-a tras cu putere în brațele sale. Piele pe piele... Milioane de fiori în trupul meu, ca un stol de fluturi ce-și luau zborul cu entuziasm, intrând unul în celălalt, dar reușind să călătorească spre văzduh.

— Pantalonii, Iustin, l-am atenționat.

— Te grăbești?

— Nu, dar de ce să mai pierdem timpul mai târziu ca să ne dezbrăcăm, când putem să o facem de la bun început.

El și-a arcuit o sprânceană, s-a încruntat, dar s-a conformat.

Când devenisem lipsită de inhibiții în fața unui străin? Ei bine, între timp, după un vin dulce și amețitor.

În secunda următoare mă aflam sub trupul lucrat al lui Iustin Klattenhoff. Rațiunea mea amorțită mă striga și mă întreba cu disperare ce naiba fac.

— Îmi place preludiul lung, i-am zis.

— Eu nu sunt fostul tău soț, Dalia.

— Cum adică? Nici n-am zis că ești.

— Poate el obișnuia să-ți ofere un preludiu îndelungat, însă eu nu sunt așa. Mie îmi place acțiunea.

— Știu, am replicat cu sarcasm. Nu e de tine.

— Exact.

— Tu regulezi, nu faci dragoste.

Din nou, mi-a confirmat.

— Ei bine, eu fac dragoste, Iustin. Dacă nu poți să te implicii fizic și emoțional totodată, o să ne pierdem vremea și o să răcim pe podea. Gândește-te! Acum este singura ta oportunitate, căci n-am să mai fiu vreodată disponibilă ca în această seară.

Răpește-mă de Crăciun!

Iustin a tăcut o vreme.

— Dalia... de ce trebuie să complici mereu lucrurile? Le-ai mai complicat și uite că am ajuns să facem senzație la buletinul de știri. De ce ești încăpățânată și nu supusă?

— Sunt, am murmurat. Uite-mă unde mă aflu. Tu ești cel încăpățânat.

Mi-am trecut mâna printre șuvițele lui blonde și i-am mângâiat în treacăt obrazul.

Și-a aplecat capul și m-a sărutat tandru.

— Fă dragoste cu mine, l-am implorat.

— O să încerc, iubito... o să încerc, mi-a șoptit el, cu buzele atingându-le pe ale mele.